

og Europa påtog sig i Kyoto en samlet forpligtelse til en reduktion med 8 pct.

Inden for EU besluttede vi samtidig at lave en solidarisk fordeling af denne reduktionsforpligtelse, der betød, at nogle lande skulle stabilisere, nogle fik lov til at øge udledningen af drivhusgasser, mens nogle af de velhavende lande og lande med højt udslip forpligtede sig til at reducere med mere end de 8 pct. Danmark forpligtede sig sammen med Tyskland til at reducere med 21 pct. uden at have den fordel, som Tyskland naturligvis har haft i forbindelse med den tyske genforening, som har givet en ekstra gevinst for den tyske udledning af drivhusgasser som følge af afindustrialiseringen i det tidligere DDR.

Danmark har påtaget sig en meget stor forpligtelse, og det er vel at mærke ikke noget, den nuværende regering har påtaget sig; det har været grundigt diskuteret i Folketinget. Ved flere afgørende debatter her i Folketinget har vi stemt om det, forud for hvert eneste partismøde har Folketinget med brede flertal, det samme brede flertal, der står bag samtykket i dag, givet tilslutning til det, og i den aftale omkring energireformen, som er indgået af et bredt flertal af partier her i Folketinget, har man udtrykkelig gjort opmærksom på, at et af de vigtigste formål med energireformen er at leve op til vores internationale forpligtelser på det her område.

På den baggrund kan det selvfølgelig virke bizart, at vi skulle igennem en ubehagelig 2-3 timers diskussion i onsdags, hvor man på baggrund af bagatelagtige procedurespørgsmål skabte tvivl om Danmarks holdning på de her områder. Nu er den tvivl heldigvis ryddet af vejen, og der er et bredt flertal bag samtykket, og det er jeg glad for.

Hvorfor er det så vigtigt, at et land som Danmark holder fast? Ja, det er det naturligvis, fordi vi har mulighed for at gøre det. Det er vigtigt, at lande, som har mulighed for det, også gør det, og i praksis demonstrerer, at det kan lade sig gøre.

Jeg vil gerne sige til Folketinget, at af de 21 pct., som vi har bundet os til i første budgetperiode fra 2008-2012, er vi allerede efter statistikkens oppe på 11 pct.s reduktion af drivhusgasser, og vi tror, at vi kan nå det, hvis vi vel at mærke holder fast i de virkemidler, der også er indeholdt i energireformen, at vi fortsætter energieffektiviseringen, at vi fortsætter omlægningen til vedvarende energi, at vi forstår at styre vores energipolitik herhjemme på en effektiv og miljø-

rigtig måde. Så kan vi nå målet, og det synes jeg er et utrolig godt signal.

Nu ser jeg, at tæskeholdet kommer tilbage. Jeg tænkte før den meningsudveksling, vi havde sidste onsdag, som hører til et af de mest ubehagelige minder, jeg har i dansk politik, at ud over at få hugget hovedet af, hvad jeg egentlig troede var den værste straf, der kunne overgå én, så må mødepligt i gruppemøder med Venstres kvinder være den største straf, som kunne overgå én.

Jeg vil gerne sige til hr. Kim Behnke, som stillede et centralt spørgsmål, nemlig hvad årsagen er til, at vi skal træffe beslutningen nu, og hvorfor vi ikke bare afventer det amerikanske udspil, at det er der gode grunde til. For det første har amerikanerne selv brugt det, at der ikke er truffet denne slags beslutninger endnu, som et argument for, at resten af verden altså ikke vil noget alvorligt på det her område. Den omstændighed, at Danmark og en række andre lande nu træffer en beslutning, der gør det muligt at ratificere Kyoto, er ensbetydende med, at denne tvivl er bortvejret. Derfor er det vigtigt, at vi gør det.

Den anden grund er naturligvis, at amerikanerne jo utvetydigt har sagt nej til Kyoto, har sagt nej til juridiske forpligtelser med hensyn til klima, har sagt, at det var uacceptabelt for amerikansk økonomi, at det var en uacceptabel indskrænkning af deres suverænitet og derudover, som hr. Kim Behnke også rigtigt gør opmærksom på, var det utilfredsstillende, fordi ikke hele verden var med i dette billede.

Hvis ikke klimaprocessen skal gå i stå, er det utroligt vigtigt, at de lande, der er indstillet på juridiske forpligtelser i overensstemmelse med selve klimakonventionen, holder fast. Og det er ikke bare den danske linje, det er den fælles-europæiske linje, og derfor er det så utrolig vigtigt, at vi gør det.

At hr. Kolstrup som den eneste – bortset selvfølgelig fra det ekstreme højre – i denne sag placerer foden så forkert og sender det helt forkerte signal af sted af hensyn til den interne diskussion med hr. Hans Christian Schmidt, kan man kun, desværre, undre sig over. Det ærgrer mig, at hr. Søren Kolstrup, som jo ellers på alle andre områder har været villig til at tage medansvar, nu skal gå ud og hjælpe amerikanerne i en situation, hvor europæerne har stået fast, og hvor det handler om at komme igennem med reglerne uden om amerikanerne, hvis ikke vi kan få dem til at ændre holdning, hvad der nok er meget vanskeligt at forestille sig.